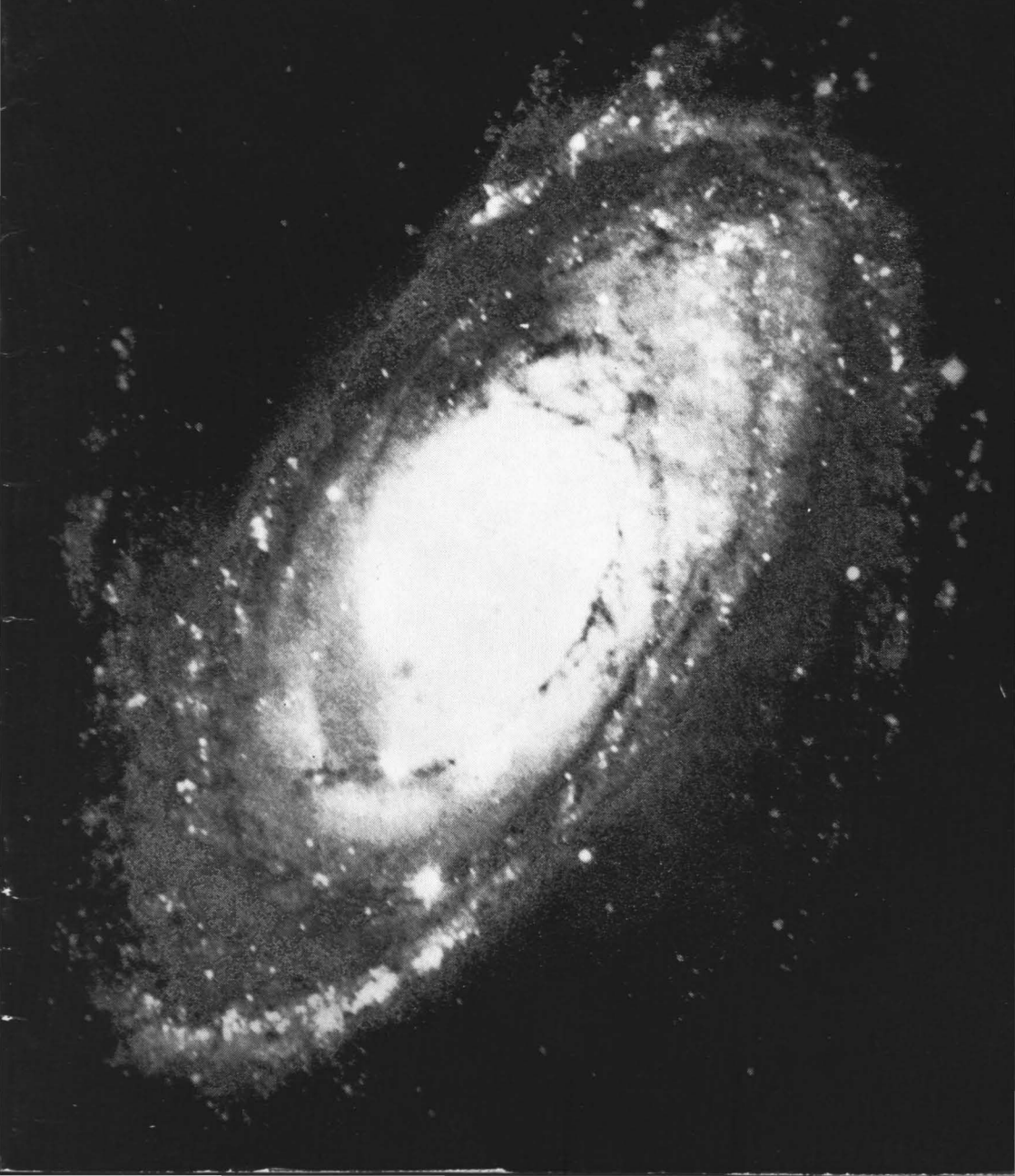

Galax

Galax

Årgång 4 - Nr 3 - Mars 1964

Tidn. adress:

M. I. S., Fack 2012, Malmö 2

Red. och ansv. Utgivare:

A. Holmqvist, G. Carlsson och Y. Freij

- Lika högt som vi älskar sanningen, lika ivriga bör vi vara efter att reda ut vad det är, som får våra motståndare att tänka som de gör. Vi kommer då att inse, att deras hårdnackadē tro beror på förståelsen av något, som vi själva inte har upptäckt, och vi bör försöka lägga den del av sanningen som vi själva har uppdagat, tillsammans med den del, vilken de har uppdagat.

- H S -

Innehåll:

Sidan:

Kulturer före istiden.....	2
Rymdskeppens frambdrivningsprinciper.....	3
"Pranamotor" uppfunnen.....	12
Amerikanskt ryndrekord.....	13
Den Fantastiska Verkligheten.....	15
Atomforskares fantasier bekräftade.....	21
Mellan Himmel och Jord.....	22
UFOs vid gränsen Österrike-Tyskland.....	24
Ryndfarkost vid Borlänge?.....	26
Kommentar om Svantessons statistik.....	26
Förolyckade ryska kosmonauter?.....	28

KULTURER FÖRE-ISTIDE!

oooooooooooooooooooo

För omkring 12.000 år sedan våkade en av småplaneterna komma in i jordens bana på ett sådant sätt att jorden upphammns och fick en skråma. Kosmiskt sett var det en helt svag stöt, men den satte igång en av de största katastrofer som drabbat jorden. Den orsakade nämligen att hela den del av jordskorpan som täckte nuvarande Stilla Havsbäckenet slets loss och slungades ut i rymden där den bildade vår måne. Vid denna enorma katastrof, som återberättas i omkring 200 legender om en enorm översvämning, utplånades stora delar av en högtstående global kultur. Den stora kontinenten Mu - mänsklighetens vagga - låg just i Stilla Havsområdet och bygger alltså nu upp den himlakropp vi kalla månen. Under några fruktansvärda timmar förintades här en kultur som var minst 100.000 år gammal. 63 millioner människor omkom.

I Ostasien spolades en stor del av det högtstående Uighurväldet norrut av en enorm flodvåg från Stilla Havet. Med denna våg följde mammutar, som nu hittats infrusna i Sibiriens is. Flodvågen gick vidare och svepte ned Norra Ishavets ismassor över Europa och Nordamerika. Så började istiden.

Inga berg fanns på jorden före denna katastrof. Däremot fanns det ännu en kontinent med hög kultur, nämligen Atlantis. Då månen slets loss strömmade magma västerut från området under Atlanten. Därvid smältes och bortfördes de delar av jordskorpan som burit upp Atlantis och kontinenten sjönk i havet.

- - - - -

Ovanstående är hämtat ur ingenjör Ivan Troëngs bok "Kulturer före istiden", som utkommer i mars 1964. Priset är ännu ej fastställt, men det kommer inte att överskrida 20:-. Förhandsbeställ ett ex. redan nu, och ange om ni önskar den signerad av författaren. Adressen är: Forskningsingenjör Ivan Troëng, Skogshögskolan, GARPENBERG.

RYMDSKEPPENS FRAMDRIVNINGSPRINCIPER

""""""""""

av Hans Lauritzen

"" Observationerna av utomjordiska rymdfar-
"" koster som förflyttar sig snabbare än nå-
"" gon hittills känd farkost, kommer att få
"" vetenskapen att tänka längs nya "oorto-
"" doxa" linjer. Helt naturligt är intresset
"" koncentrerat kring att finna ut vad slag
"" av framdrivningssystem rymdskeppen använ-
"" der. Utan tvivel brukas en eller annan
"" form av antigravitation.

Mikroatomer

Mikroatomer är benämningen på de ytterst små materiepartiklar, vilka beroende på sin hastighet kan visa sig som följande fenomen: gammastrålar, röntgenstrålar, ultravioletta strålar, ljusstrålar, infraröda strålar, radiovågor, mikrovågor, ljud, värme och elektricitet.

Ultraplasma

Ultraplasma är benämningen på något (en slags världseter) som i alla riktningar genomströmmar rymden med hög hastighet. När denna strömmar mot centrum av galaxerna, stjärnorna, planeterna och atomerna, skapar den fenomenet gravitation. Den försvinner inte, men när den hejdas nära **centrum** uppfattas den som magnetism. Kraftiga magnetfält besitter de elementära och sedan länge kända men oförklarliga egenskaperna att de söker röra sig i spiraler, och eftersom den fränstöter **materia** även under denna rörelse, så utövar den ett tryck på den ifrågavarande kroppens beståndsdelar i rotationsriktningen och bringar sålunda galaxerna, stjärnorna, planeterna och atomerna i rotation. Under rotationsrörelsen utslungas en del av ultraplasman som antigravitation och magnetism. Avgivandet av antigravitation är störst där rotationen är starkast, dvs vid ekvatorn. Ultraplasman försöker lämna jorden med en mindre

hastighet och därvid bildas de spiralmagnetiska kraftlinjerna. Således är ultraplasma alltid i rörelse. Under denna rörelse kolliderar och passerar den genom mikroatomerna och utövar därvid ett tryck mot dem. Enär atomerna är sammansatta av ett oändligt antal mikroatomer, kommer ultraplasman att utöva ett stort tryck mot dem och därigenom mot all materia. I själva verket leder alla fysiska förhållanden sitt ursprung i att ultraplasma stöter tillbaka mikroatomer och att atomer utsänder ultraplasma.

Gravitationens natur

Vi måste göra klart för oss att gravitationen består av två saker. För det första den kraftiga tillströmningen från universum mot jordens centrum. För det andra jordens något svagare avgivande av ultraplasma. Det betyder att ett föremåls vikt beror på det tryck universum utövar mot jorden. Dragningskraften som vetenskapsmännen talar om existerar över huvud taget inte alls. Då två föremål som placeras nära intill varandra strävar att röra sig i riktning mot varandra, beror detta inte på att de attraherar varandra, utan att de pressas tillsammans av det yttre trycket, eftersom det yttre trycket påtagligen är mindre mot den sida som föremålen vänder mot varandra.

Antigravitationens utnyttjande

Det är av stor betydelse att klargöra huruvida det finns någon väsentlig skillnad mellan gravitation och antigravitation fränsett riktningen. Om en sådan skillnad påträffas, kommer man utan tvivel att kunna skilja dem åt. För att komma fram till något resultat är det nödvändigt att behandla de två gravitationsformerna olika, och inte göra som man numera ofta gör, endast räkna med ett slag av gravitation. Över hela världen har otaliga experiment genomförts för att få ett föremål att minska i vikt. Många forskare har faktiskt uppnått en liten viktreducering, men så länge som gravi-

tation och antigravitation reduceras till samma utsträckning, kan man inte nå fram till ett utnyttjande som drivkraft. Om ett rymdskepp är i stånd att neutralisera gravitationen genom att låta så mycket som möjligt av ultraplasmans från universum passera obehindrad, och samtidigt i normal utsträckning kan fånga upp ultraplasmans från jorden, då kommer verkan att bli, att rymdskeppet kan förflytta sig bort från jorden med en enorm hastighet.

Rymdskeppens magnetfält

Även om rymdskeppen utnyttjar detta fenomen är det troligt att deras verkliga framdrivningsteknik beror på det faktum att de kan skapa ett eget oberoende magnet- eller gravitationsfält omkring sig. Detta gravitationsfält består av ultraplasmans, vilken kastar tillbaka materia i form av atomer och mikroatomer (värme, ljus) och det verkar då som om rymdskeppet utstrålar ljus, ju kraftigare och mera bländande ljus, desto starkare är gravitationsfältet. I själva verket är det inte rymdskeppet som lyser, utan det är den närmast omgivande atmosfären. Rymdskeppets gravitation stöter först bort elektronerna från sina kärnor och repellerar sedan i form av ljus tillbaka en del av de mikroatomer varav de består.

Friktionsvärmen

Det blir inte nödvändigt att neutralisera friktionen, eftersom värmen (mikroatomerna) ständigt hålles på avstånd genom bortstötandet av gravitationsfältet. Det är således möjligt att uppnå mycket höga hastigheter, och den enda gränsen kommer att vara ljusets hastighet, förutsatt att Einsteins hypoteser är korrekta. Faktum kvarstår, att de endast är hypoteser eller antaganden, och än så länge har det inte varit möjligt att i praktiken deras riktighet.

Experiment med ultraplasmans

Vi måste komma ihåg, att det gravitations-

fält som omgiver rymdskeppen består av ultraplasm, därför att magnetismen består av ultraplasm. Svårigheten ligger i att ultraplasm man måste ha en vida högre hastighet för att verka som gravitation än den har som magnetism. Därför är det en fråga om att få mycket kraftiga magnetfält eller magneter i så hastig rotation att magnetismen visar sig som gravitation eller antigravitation. Flera forskare har uppnått viktninskningar genom att sätta kraftiga magneter i snabb rotation. Utan tvivel kan goda resultat uppnås genom att låta stora klotformiga magneter, en något mindre och placerad inuti den andra, rotera hastigt i motsatta riktningar. Gravitationsfält skapas då både runt klotet och inuti klotet. Speciellt det inre magnetfältet eller gravitationsfältet kan då bli mycket kraftigt, då det ju är bundet.

Jonisering

Det är möjligt att ett framdrivningssystem med joner som slungas ut med hög hastighet kan ge goda resultat, men det är tvivelaktigt om man med denna metod kan uppnå de enorma hastigheter och plötsliga vändningar som rymdfarkosterna kan göra. Säkerligen är rymdskeppen framdrivna av ultraplasm, dvs magnetism eller antigravitation, och luftens jonisering kring rymdskeppen är snarast en sekundär effekt av framdrivningsmetoden. Den ultraplasm som skeppet avger, stöter ifrån sig luftens molekyler och atomer på ett sådant sätt att elektronerna stötes bort först, varvid ett joniserat lager uppstår kring rymdskeppet.

Lysande UFOs

Ultraplasmans fränstötande kraft kan bli så stor att till och med en del av mikroatomerna, varav atomerna är sammansatta, stötes bort med så stor hastighet att de visar sig som ljus. Atomerna (speciellt elektronerna) avger mikroatomer (ljus) på exakt samma sätt som de skul-

le ha gjort om de hettats upp. Ju starkare utströmningen av ultraplasm är, och ju högre hastighet rymdskeppet har, desto tydligare syns det vitblåa sken som utstrålas. Och vice versa, om utströmningen av ultraplasm minskas och hastigheten därvid sjunker, då ändras ljuset till orange och rött. Om rymdskeppen landar och utströmningen av ultraplasm upphör, då försvinner ljuset.

Lysande klot

De relativt små självlysande kloten säges tjänstgöra som observationsposter för rymdskeppen. Men hur? Nyligen har ett nytt kommandoinstrument konstruerats, och det kan användas på flera kilometers avstånd. Man ger en order. Ljudvågornas mikroatomer accelereras i instrumentet till de infraröda strålarnas hastighet. Mottagaren har ett instrument som åter omvandlar de infraröda strålarnas hastighet till ljudvågor, och därigenom kan kommandot uppfattas på mycket stora avstånd. Säkert kan även dessa lysande klot sända informationer med infraröda strålar, ljusstrålar eller kanske även ultraviolettera strålar, vilka kan uppfattas långt borta och omvandlas till ljud eller kanske television.

Osynliga UFOs

Alla föremål sänder ut en mängd olika elektromagnetiska vågor, och bland dem också vågor med frekvenser inom det synliga spektrat, så att de kan beskådas. Om det inte sänder ut synliga elektromagnetiska vågor uppfattar vi det som svart. Man har emellertid gjort en apparat som inte sänder ut en mängd olika vågor som vanligt, utan endast vågor inom mycket få frekvenser; jag tänker på LASER-instrumentet: frekvenserna ligger inom den synliga delen av spektrat (rött). Men det är ej endast mikroatomerna från de omgivande atomerna som repelleras, utan även det ljus som kommer utifrån mot rymdskeppet repelleras. Om fältet av ultraplasm som omgiver rymdskeppet är ytterst

kraftigt, fränstöttes mikroatomerna med så hög hastighet att de dyker upp som ultraviolettera strålar eller kanske också som röntgenstrålar. Detta är en teknisk möjlighet så snart vi kan skapa ett tillräckligt kraftigt fält, eftersom vi inte kan uppfatta de ultraviolettera strålarna med våra ögon, är rymdskeppen ibland osynliga för oss. Mängder av UFO-rapporter beskriver hur dessa UFOs ibland försvinner på fläcken, och förklaringen är att fältet av ultraplasm förstärkes. Många gånger har lysande objekt fotograferats, utan att det varit möjligt att se dem med ögonen, liksom ett föremål som utsänder ultraviolettera strålar visar sig på en film som är känslig för ultraviolettera strålar och röntgenstrålar. Om styrkan hos ultraplasmafältet minskades tillräckligt, kan mikroatomerna fränstötas vid så låg hastighet, att de visar sig som infraröda strålar. Även i detta fall kommer rymdskeppen att vara osynliga, men det är möjligt att fotografera dem med en film som är känslig för infraröda strålar. Detta förklarar varför en jetpilot inte ser något UFO i ett område där radar gör det.

"Foo fighters"

Under och efter det andra världskriget såg man de s k foo fighters försvinna rakt framför ögonen på piloterna - även radarns ögon. En mängd förklaringsförsök har lanserats. Om "foo fighters" är gjorda av något hårt material, t ex metall, är det mycket svårt att förstå hur de kan försvinna på fläcken. I varje fall är det inte oss bekant hur så kan ske. Om deras omgivande energifält aktiveras, är det inte bara möjligt för dem att bli osynliga, utan även att försvinna in i energifältens värld, där de inte existerar för oss längre. Man får emellertid räkna med, att, för att kunna omvandlas till rena energifält, måste varje enskild atom hos en "foo fighter" kunna alstra en energi som är större än ljusets och tiden, och den enda metoden vi i dag känner till är att öka atomernas hastighet till över ljusets.

Men kanske en främmande vetenskap vet hur man gör det, genom att ge materiepartiklarna en rotationshastighet som är mycket större än ljusets. Opolariserade kraftfält kan inte upptäckas av dagens vetenskap, därför att de inte påverkar materia, de passerar helt enkelt igenom den. Kanske är dessa "foo fighters" inte alls solida. Det har upptäckts att meddelanden kan överföras genom de punktliknande kraftfält som omgiver all materia. Några forskare har föreslagit att dessa "foo fighters" uppgift är att transmittera kraftfält eller "teleskivor", skapade av en civilisation på en annan planet eller kanhända i ett annat solsystem. Den komplicerade tekniken att skapa sådana artificiella kraftfält är ännu okänd för oss.

Det surrande ljudet

I många UFO-observationer talas det om ett "surrande" som av bin. Detta kan härröra från generatorer. Det kan också komma från gyroskop, inte sådana gyroskop vi är vana vid, utan hastigt roterande gyroskop, i vilka man monterat stavmagneter, samtliga med nordpolen riktad utåt och sydpolen mot centrum. Gyroskopens drivs av komprimerad luft och måste ha mycket kraftiga magneter. Ryska vetenskapsmän har gjort mycket kraftiga magneter som samtidigt är ytterst små. Man kan tänka sig två appliceringsmetoder. Försättes stavmagneterna i snabb rotation, kommer en större mängd nordpolsmagnetism att slungas ut. Absorberingen av nordpolsmagnetismen som träffar stavmagneterna från jordens rotation kommer därför att ökas, och när denna magnetism stoppas, kommer den att ge stavmagneterna en rörelse i den riktning den själv rör sig, dvs bort från jorden. Detta kan endast äga rum på norra halvklotet: på södra halvklotet måste stavmagneterna placeras så, att sydpolerna är riktade utåt och nordpolerna mot centrum. En annan möjlighet är att låta atomerna i kraftfältet som omger rymdskeppet vibrera (på grund av det ökade tillflödet av kinetisk energi) med frekvenser

som svarar mot ljudets. Men detta kraftfält kunde kanske också förorsaka en vibration hos mobekylerna i innerörat, så att man får intrycket av att höra något. Av en del rapporter att döma, verkar det som om ett ljud likt en avlägsen klocka får observatören att titta upp. Det är också anmärkningsvärt att hundar och flera andra djur uppfattar ljudet först, och sedan människan. I en del fall har ljudet varit så högt att djuren dödats.

Färgskiftningar i samband med fartförändringar

Om ett UFO färdas med mycket hög hastighet kan en dopplereffekt uppstå. När ett UFO färdas bort från oss, är distansen mellan ljusvågorna större och ljuset mera rött. När ett UFO rör sig mot observatören, är avståndet mellan ljusvågorna mindre och ljuset mera blått. En annan förklaring är, att när rymdskeppets kraftfält förstärkes, mottager de omgivande atomerna mera energi, vilket gör att de vibrerar hastigare och samtidigt avger ett mera blåaktigt sken. Det antages att kraftfältet hos ett UFO som rör sig med hög hastighet är kraftigare och skenet mera blått, än hos ett UFO som förflyttar sig sakta eller synes sväva över samma fläck, där kraftfältet är svagare och ljusskenet mera rödaktigt.

Hög hastighet utan friktion

Det är ett välkänt faktum att ett magnetiskt kraftfält repellerar värme. Kraftiga magneter som placeras i noskonerna på våra raketer, ger dem ett visst motstånd mot värmen.

Formförändringar

Våra dagars tekniker har framställt maskiner som kan förändra form. Vissa delar kan "vikas ihop" och sedan "vecklas ut" igen. Andra civilisationer kan ha framställt ännu mera komplicerade tekniska under.

"Fallande lövet"-manövrar

Ett UFO som färdas på låg höjd kommer att

påverkas av en gungande eller pendlande rörelse, vilket beror på att dess kraftfält neutraliserar det jorden omgivande kraftfältet.

Atomstrålning

Vi vet ännu inte så mycket om tekniken att framställa mycket starka artificiella kraftfält. Det är inte troligt att de framställes med hjälp av atomradiatorer, sådana som vi känner dem. Om några antimateriapartiklar isoleras väl av magnetfält, kan de producera en del egendomliga fält när starka ljusstrålar - kanske laserstrålar - tillåtes genomtränga magnetfältet. Alltför litet är känt om antimaterians reaktioner. Det är knappast troligt att atomstrålningen beror på radioaktivt avfall från UFOs. Däremot kan strålningen uppkomma i kraftfälten.

"Änglahår"

Svårt att förklara. Det verkar som om det skulle vara luftmolekyler som blivit sammanbundna, ungefär som is, fast utan några temperaturförändringar. Man kan föreställa sig att de oerhört starka fälten inuti ett UFO kan vara i stånd att accelerera luftmolekylernas rotation så mycket, att deras kinetiska energi kastas ut och används som framdrivningsmedel. När luftmolekylerna blivit frisläppta, förlorar de så mycket av sin kinetiska energi, att de inte kan hålla det normala inbördes avståndet, och visar sig då som "änglahår". Energi-fälten omkring människorna är mycket starkt, så därför samlar "änglahåret" snabbt in kinetisk energi när det vidröres och blir åter vanlig luft.

=====

George Adanskis tredje bok; "Flying Saucers Farewell", har utkommit på danska under titeln "De fremmede rumskibe - og vor fremtid".

Den finns hos: Strubes Boghandel
Lille Triangel
Köbenhavn Ö

|||||

Desmond Leslie, medförfattare till "Flygande tefat har landat", har sett mr Milners maskin och berättade för en tidningsreporter:

Mr Norman Horan, en 71-årig ingenjör från Naunton Rd, Cheltenham, har buggt en version av mr Milners maskin, avsedd att driva en liten prototyp av ett flygande tefat.

Mr Milner gav reportern detaljer om motorn, som är omkring 45 cm hög och täckt med metallplattor. Dessa är färgade och roterar hastigt. De får sin energi från supersoniskt ljud, säger mr Milner. Detta ljud passerar genom öppningar, gjorda i form av den uråldriga svastikan, och vidare till en skiva i olika färger. Från skivan transformeras ljudet till energi, som under pilotens "viljestyrka" ombesörjer den energi med vilken farkosten framdrives.

Illykt. Cheltenham Chron. 13/4 1963. Panorama.

[illegible]

av Rune S Persson

USA placerade den 29 januari den tyngsta satellit som någonsin sänds upp, i ett kretslopp runt jorden. Uppskjutningen ägde rum från Cape Kennedy i Florida, och man använde en jätteraket av typ Saturn, som vägde 562 ton. Den 50 meter höga raketen lyfte kl. 17.25. Saturn steg först långsamt men ökade snabbt hastigheten. Efter två minuter var första steget utbränt och andra stegets sex motorer tände. Detta var uppskjutningens mest kritiska skede. Raketen hade då en hastighet av 9.600 km/tim. och hade nått en höjd av 80 km.

Satellitens vikt är 19,1 ton och det betyder att man med mer är 10 ton överträffat ryssarnas tidigare rymdrekord. Eftersom det främst gällde att testa raketens bärkraft, är satelliten till största delen fylld med sand, även om det naturligtvis också finns instrument ombord.

Den version av Saturn som användes var av tvåstegstyp. Första stegets sex motorer hade en dragkraft på 750.000 kilo och det andra stegets sex motorer utvecklade 45.000 kilo. En så kraftig raket har så vitt man vet inte förut använts, i alla fall inte av USA.

Nedräkningen avbröts ett par gånger under de sista dagarna, sista gången återstod bara 13 minuter till avfyrningsögonblicket. Den gången berodde det emellertid inte på krångel med raketerna, utan fel hade uppstått i radar-systemet på en spårningsstation. Efter en timmes uppehåll kunde man fortsätta nedräkningen utan vidare intermezzon.

Uppskjutningen gick ut i TV över hela USA, och president Lyndon Johnson bevittnade själv evenemanget på detta sätt. Efteråt framförde han på landets vägnar ett tack till de vetenskapsmän, tekniker och arbetare som medverkat i Saturnprojektet.

Man kan spekulera i betydelsen av rymdskot-

tet Saturn I. Har USA nu lyckats hämta in det försprång Sovjet tidigare haft i fråga om starka bärraketer? Så länge man inte känner till närmare data om de ryska raketerna kan man inte säkert veta. Även om Sovjet ännu har ett försprång, är det dock uppenbart att detta krympt betydligt. Förutsatt att försöken med Saturn även i fortsättningen lyckas någorlunda har USA äntligen fått den kraftiga raket som behövs för att föra ut dess förnämliga forskningsinstrument på längre rymdfärder. Blå planerar man att så småningom använda Saturn vid försök att nå Venus och Mars med instrumentsonder.

Den militära betydelsen av uppskjutningen torde vara ganska liten. Hela det väldiga Saturnprojektet är överhuvudtaget ingen militär fråga, utan ingår i det fredliga utforskandet av rymden. Saturnraketen är ju vätskedriven, och för militärt ändamål använder man hellre raketer som drivs med fast bränsle. Dessa kräver till skillnad från de vätskedrivna inga långa förberedelser före avfyrandet. Sålunda har det på Cape Kennedy tagit månader att förbereda uppskjutandet av Saturn I.

Nu hoppas vi bara att Saturn ska visa sig mera tillförlitlig än många andra amerikanska rakettyper gjort.

O " O " O " O " O " O " O " O " O " O " O " O " O " O " O " O

- Vi har sett att fysikens cykliska schema förutsätter en bakgrund utanför dess forskningsområde. I denna bakgrund måste vi först finna vår egen personlighet, och sedan kanhända en större personlighet.

Idén om en universell själ eller Logos skulle enligt min mening vara en högst plausibel slutsats ur den vetenskapliga teorins nuvarande ståndpunkt, åtminstone står den i harmoni med den.

- Professor Eddington -

- o - o - o - o -

Inte nog med detta. Författarna menar att det sedan flera tusen år tillbaka funnits tillgång till ett vetande som först nu åter börjar skymta för oss: att frigöra materiens energi. De menar att detta vetande var förbe-

hållet hemliga brödraskap av sådana slag som Rosenkorsets Bröder, även kallade Rosenkreutzarna, samt De Nio Okända.

Man förväntar sig över att ett sådant brödraskap som Rosenkreutzarna kunde samlas på olika platser utan att någonsin ertappas av spioner. På något mystiskt sätt stod de i kontakt med varandra. Kanske telepatiskt. Det är inte omöjligt att de kan ha känt till den relativt enkla kristallradion redan på 1600-talet. Enligt berättelser om Rosenkreutzarna häntydtes det på apparater och maskiner, som dåtidens officiella vetenskap inte kunde framställa: evighetslampor, apparater för upptagande av ljud och bilder osv. Enligt traditionen skall man i Christian Rosenkreutz symboliska grav ha funnit apparater som kunde häröra från 1958 men inte från 1622.

Det talas också om ett annat hemligt brödraskap, i Indien, som anstiftades av kejsar Asoka: De Nio Okända. Sådana vetenskapsmän som Bose och Ram är övertygade om De Nio Okändas existens, och får till och med råd och budskap från dem.

De Nio Okända lär ha bevarat tekniska hemligheter från avlägsna tider, men de träder ytterst sällan fram på världsarenan. Jacolliot, som var fransk konsul i Calcutta under det andra kejsardömet, hade äran att få komma i kontakt med dem. Han skrev en bok som nästan övergår Jules Verne i vad det gäller att föregripa framtida uppfinningar, och han har skrivit flera verk som ockultister betraktar som guldgruvor.

Han uttalar sig med stor säkerhet: "De Nio Okända är en realitet". Och det förbluffande är att han i detta sammanhang omtalar tekniska uppfinningar, som var fullkomligt otänkbara år 1860, t ex energiens frigörelse, sterilisering genom påverkan av strålning, samt psykologisk krigföring.

Ett stort utrymme ägnas åt alkemien, och det är man tacksam för. Det är väl främst Bergier som står för uppgifterna i detta ämnet.

Bergier är ytterst initierad i alkemisternas hemlighetsmakeri och följande själv utövande alkemist. Det är detta som i förening med hans auktoritet som atomfysiker och kemist gör denna del av boken så värdefull.

I de flestas begreppsvärld är alkemi detsamma som guldmakeri; Fåfänga försök att framställa guld, och sedan inget mer. Inte många drömmer väl heller om, att det finns alkemister kvar i våra dagar. I alkemisternas uråldriga metafysik döljer sig en teknik som först nu börjar förstås. Efter att ha läst Pauwels och Bergiers bok är man inte längre så säker på om inte de gamla alkemisterna trots allt lyckades transmutera metaller, även till guld, mätta kvicksilver, frigöra atomenergin och mycket annat.

Beträffande frigörandet av atomenergin kan en intressant episod ur Bergiers liv omnämnas. Bergier tror sig år 1937 ha stått inför en av de sista verkligt stora alkemisterna, den legendariske Fulcanelli. Diskussionen rörde sig om en ny upptäckt inom atomforskningen, som Bergier höll på att utarbeta. Den mystiske mannen varnade för konsekvenserna av det pågående arbetet. "Det är ytterst farligt", sade han, "inte bara för er själv, utan för hela mänskligheten. Frigörandet av kärnenergin är lättare att genomföra än ni tror, och den på konstlad väg frambringade radioaktiviteten kan på några få år förgifta vår planets atmosfär. Dessutom kan atomsprängärmen framställas av några få gram metall och ödelägga hela städer. Jag säger er utan omsvep: alkemisterna har länge vetat detta."

Efter kriget fick Bergier besök av en anonym amerikansk major. Han föregav sig leta efter amerikanska soldatgravar, men i själva verket hade han i uppdrag att omgående leta rätt på en viss Edward Dutt och en alkemist som gick under namnet Fulcanelli. Han var mycket upphetsad och tydligen hårt pressad av Washington.

Dutt var en hindu, som påstod att han hade tillgång till mycket gamla manuskript, där han

funnit vissa metoder för metallers förvandling. Han hade emellertid blivit skjuten i Nordafrika av det franska kontraspionaget. Fulcanelli stod ej heller att finna. Han var och förblev borta.

Den medeltida alkemisten Albertus Magnus har sagt, att om en alkemist traktar efter att arbeta för konungar och furstar, då får han finna sig i att bli kallad bedragare och odugling om han inte lyckas. Lyckas han däremot är han för evigt fångad att arbeta för dem.

Är detta skälet till att Fulcanelli har försvunnit?

För att sätta sig in i alkemien fordras det inte blott och bart kemiska insikter. Att omvandla metaller och framställa guld, är egentligen bara en biprodukt av den verkliga alkemien. Det viktigaste är omvandlingen av alkemisten själv. Alkemien lär man inte på några få år. Alkemien är ett livsverk. Detta är en universell sanning, som man även finner hos Rosenkreutzarna. Guldmakeriet som sådant sysselsatte endast klåparna, och de nådde aldrig fram till det önskade resultatet. De bara skröt om hur nära de ständigt var att lyckas, men alltid blev de gäckade i sina förhoppningar. De verkliga alkemisterna kände den oskrivna lagen att förseгла munnen.

Alkemisterna kände till mycket som sedermera gått förlorat. Pauwels och Bergier uppmanar forskarna att studera gamla alkemistiska böcker och manuskript. Man känner till över 100.000 sådana, men ingen läser dem.

Här ett exempel på modern alkemi:

På den tidpunkt då elektronen blev betraktad som materiens fjärde tillstånd, uppfann man ytterst komplicerade och kostbara anordningar för att frambringa elektroniska strömmar. Elster och Gaitel bevisade emellertid att det var tillräckligt att värma upp kalk i en lufttom behållare, tills det fick en högröd färg. Vi känner ännu inte naturens lagar. Om alkemien är i stånd att med enklare medel nå

samma resultat som den officiella vetenskapen, då är den överlägsen denna.

Men varför är alkemisterna så försiktiga i sina uttalanden om sina experiment? De svarar: För att undvika de katastrofer som kan inträffa och som i en fjärran forntid har inträffat, om den fruktansvärda kraft som materien innehåller lössläppes. Därför håller vi vårt vetande hemligt. Dessutom når man fram till det "Stora Verket" genom gradvis framåtskridande faser, och den som efter många års arbete och askes lär sig att frigöra kärnenergiens krafter, lär också vilka förhållningsregler som bör iakttas för att undvika faran.

Efter alkemien kommer författarna in på ett annat område, som vidrör abnormiteter i naturen. Man gissar sig genast till namnet Charles Fort. Det ges en mycket skicklig och humoristisk beskrivning över denne egendomlige man, och hans livsverk, som bestod i att samla tidningsurklipp om allt som vetenskapen inte kunde förklara, och samla dem i skokartonger. Det vimlade av skokartonger i hans hem och det enda Fort bekymrade sig om var att hans hustru Anna inte satte eld på huset, då hon lagade kaffe. Hans efterlämnade samlingar innehöll 25.000 urklipp om de mest bisarra och otroliga händelser man kan tänka sig. Vad sägs om följande smakprov:

Ett flygande isberg störtar ner över Rouen och splittras den 5 juli 1853. Stora himlaskepp med passagerare. Bevingade varelser 8000 meter upp i luften över Palermo den 30 nov 1880. Lysande hjul i havet. Svavelregn. Regn av kött. Rester av jättar i Skottland. Kistor med små varelser från någon annanstans i klippor vid Edinburgh.

Fort själv trodde ingalunda på allt, han var bara emot vetenskapens förutfattade åsikter och meningar om allting, och uppställde själv lika tänkbara hypoteser. Han ville ha frihet att tvivla på alla vetenskaper, vilka han för övrigt bara ansåg vara hypoteser. Kort

sagt; han ville ha frihet att tvivla på allt utom fakta. Inte omsorgsfullt utvalda fakta, utan fakta såsom de visar sig för oss. Det är själva kunskapens väsen som bör revideras, säger Fort. Han ser vetenskapen som ett mycket elegant och komfortabelt åkdon som susar fram på en motorväg. Men på båda sidor om denna asfalterade, upplysta vägbana, utbreder sig ett vilt landskap fullt av vidunder och mysterier.

Charles Fort hade sin egen teori om de flygande tefaten, som på hans tid kallades rymdskepp. Han trodde att vi tillhörde någon, att vi var ett slags nötboskap. Kanske vi kunde användas till något, kanske hade då träffats avtal om oss mellan flera parter: en eller annan makt har kanske laglig rätt över oss. Fåraderden kommer i rymdskepp för att se till sina hjordar.

Avslutningsvis gör man en jämförelse mellan forna och nutida kulturer. Författarna menar, att vår nuvarande kultur mycket väl kan vara resultatet av en långvarig strävan att med maskiners hjälp uppnå färdigheter, som människan förr i tiden hade som något ganska naturligt: att stå i förbindelse med varandra på avstånd, att höja sig upp i luften, att frigöra materiens energi, att upphäva tyngdlagen osv. De anser det också möjligt att vi, när vi når till slutet av våra upptäckter, konstaterar att dessa färdigheter kan uppnås med så enkla medel att ordet "maskin" får en helt annan betydelse. I så fall kommer vi att ha tillryggalagt en väg som går från anden till maskinen, och från maskinen tillbaka till anden igen, och i så fall kommer forna kulturer att stå oss mindre fjärran.

Det berättas om en parapsykolog vid Utrechtsuniversitetet som skulle studera telepati hos naturfolken på Antillerna. En kvinna som vände sig mot ett träd, då hon ville att mannen som var i staden skulle handla hem något särskilt, tilldrog sig hans speciella uppmärksamhet.

"Varför vände ni er mot trädet?" frågade han. "Därför att jag är fattig", svarade hon. "Om jag varit rik, skulle jag skaffa en telefon."

- - - - -

Louis Pauwels och Jacques Bergier:
"Den Fantastiske Virkelighed" (del 1)
Borgens forlag, Köpenhamn 1963.
Pris: D Kr 24:75, inb D Kr 38:-

Boken kan rekvireras från: Strubes Bokhandel
Lille Triangel
Köpenhamn Ö

=====

ATOMFORSKARES FANTASIER BEKRÄFTADE.

New York. Atompartikeln Omega minus existens - dess livslängd är en tiotusenmiljondels sekund - har bekräftats av ett internationellt forskarlag på 33 man i Brookhaven National Laboratory i New York.

Denna bekräftelse, som är av stor betydelse för atomforskningen, nåddes under ett experiment med laboratoriets stora "atomkross" på 33 miljarder volt. Partikelns existens har förutsagts i den nu två år gamla teorin om materian, som kallas den åttafaldiga vägen.

- Upptäckten av denna partikel är slutstenen i en byggmål som hittills endast hållits samman genom två vetenskapsmäns djärva fantasi, framhåller chefen för Brookhaven-laboratoriet, dr Goldhaber. Det var Murray Gellman från California Institute of Technology, och Yuval Ne'eman, Israel, som framlade teorin om den åttafaldiga vägen.

Omega minus upptäcktes under ett bombardemang av väteprotoner med K-mesoner.

Ur ST 21/2 1964

o - o - o - o - o - o - o - o - o - o -

Svart Magi i England

Myndigheterna i England har den senaste tiden sett många tecken till att övertro och svartkonst håller på att breda ut sig. Då och då hittar man spår efter "djävulsmässor". I ödekyrkor har man funnit svarta vaxljus och blodiga fårhjärtan, och även andra kyrkobyggnader har hemsökts under nattliga timmar.

Det senaste fallet inträffade i Bristol, där två massgravar för barn skändades natten till onsdagen (19/2 -64). I gravarna låg liken efter 32 nyfödda foster, och man kunde konstatera att tolv av kistorna burits omkring.

- Det här är ingen vänlig vandalisering, säger kyrkogårdsledningen. Polisen arbetar bl a efter teorin att det är några "övertroende" som ägnat sig åt kusliga riter.

Hur mycket kan människan uthärda?

I diskussioner om de olika planeternas beboelighet kan det vara bra att veta hur mycket en jordemänniska kan uthärda. Det är faktiskt mer än man kan tro.

Hetta intill 120 grader Celsius kan vi tåla, en kort stund åtminstone, förutsatt att luften är torr. Den normala gränsen ligger mellan 50-60 grader. Vid kyla är det främst en fråga om blodets temperatur. Sjunker denna under 28-27 grader, är döden oundviklig.

Hunger har många fått prova på under de senaste decemierna, men ändå har bara ett fåtal dödsfall till följd av näringsbrist kunnat påvisas. Som ett kuriosum kan nämnas, att "hun-

gerkonstnären" Heros i en tävling med "Fakir Burnah" kom upp i en 50 dagars kontrollerad långfasta.

Törsten är ett ömtåligare kapitel. Om inte vätska av något slag tillföres kroppen, dör människan inom tre till fyra dagar.

Forntida teknik?

J Aldem Mason, en framstående och erkänd antropolog, hävdar på grundval av noggrant kontrollerade berättelser, att man på den peruanska högslätten har funnit ornament av smält platina. Platina smälter emellertid först vid 1.770 grader, och för att bearbeta den behövs det en teknik som vår.

Ett annat "tekniskt mysterium": På det institut för tillämpad fysik, som lyder under den kinesiska vetenskapsakademien, har man nyligen med hjälp av spektralanalys undersökt ett 1.600 år gammalt bälte med genombruten ornamentering, som man tillsammans med många andra föremål funnit i den berömda general Cha Chas grav (han levde 265-316 e Kr. och var alltså samtida med det romerska kejsarrikets sista dagar). Detta bälte består av 85% alun, 10% koppar och 5% mangan.

Även om aluminium förekommer på några platser jorden över, är den mycket svår att utvinna. För att isolera det från aluminiumhydroxiden känner man endast till ett tillvägagångssätt: elektrolysen, vilken har utvecklats först efter 1808.

Att kinesiska hantverkare redan för över 1.600 år sedan har känt till denna metod är en betydelsefull upptäckt i metallurgihistorien.

- - - - -

I grottor i Bohistan har man funnit inskriptioner och astronomiska teckningar, som visar stjärnorna i den ställning de befann sig i för 13.000 år sedan. På dessa teckningar finns det linjer som förbinder Jorden med Venus.

Ur "Den Fantastiske Virkelighed".

UFO-AKTIVITET VID GRÄNSEN ÖSTERRIK-TYSKLAND

Den 24 augusti 1963 flög en hel svärm Eldkulor ut och in ur grottöarna på en bergvägg som kallas Arznäuer, belägen vid Klein Reifling. De utgjorde en sällsam och fascinerande anblick. Högt uppe på himlen svävade tre starkt lysande klot i hela fyra timmar. Deras diameter uppskattades till mellan 30 och 50 m.

Plötsligt blixtrade en ljussignal till ovanifrån, och de små (vi kallar den telemeterskivor) flög i linje upp till "moderskeppet", på vilket öppningar kunde iakttagas, var de små kulorna flög in. Det sotra klotet steg högre upp för att möta de två andra, och sedan svävade de bort tillsammans för att snart försvinna ur sikte.

Denna händelse har sedan dess upprepats varje vecka. Händelsen har vållat stpr uppståndelse och tidningarna har som vanligt kommit med sina sarkastiska anmärkningar. Säkerhetstjänsten tar det hela allvarligare. Grottöppningen har murats igen, för att inga nyfikna skall kunna ta sig in.

Herr Alexander Santner från Klein Reifling (onkring 20 km söder om staden Steyr) iakttog tillsammans med sin fru den 28 juli 1963 vid midnattstiden ett klotformigt föremål på en klar himmel. Det ändrade ideligen ljusstyrka och rörde sig i en högst oregelbunden bana. Det stannade, satte fart igen och försvann slutligen över bergskedjan vid Almkogel-Bodenwies och Lang Locker Mäuer. Det verkade som om objektet letade efter något. Observationen varade i 1 timme och 45 minuter.

Den 11 augusti samma år hade herr Santner och hans fru en liknande upplevelse. Denna gången var även deras 15-årige son vittne till händelsen.

Mitt i natten vaknade Santner och undrade varför kreaturen ute i stallet var så oroliga.

Han steg upp och gick över gården bort till stallet för att undersöka saken. Då fick han se en högst egendomlig syn. Små eldkulor av olika storlek, kanske ett 50-tal, höll med stor frenesi på att ila ut och in ur grottorna på den närbelägna bergssidan (Arzmäuer).

Han väckte sin fru och son som också bevitnade fenomenet. Kl 3.28 på morgonen fick de se ett stort flygande föremål med torpedliknande öppningar komma flygande. Det sänkte sig ner till omkring 1.400 meters höjd över marken där det ömsom stod stilla och ömsom svävade hit och dit mellan Almkogel och Bodewies. Samtidigt sände det ut ljussignaler med jämna intervaller. Sedan begynte det samla upp de små objekten som fortfarande flög ut och in ur grottorna.

Det stora föremålet var alltid vänt i riktning mot de annalkande objekten, vilka passade in i den torpedliknande öppningen. Det stora föremålet mötte de små i en framåtgående rörelse, för att sedan "suga in" dem.

Manövern med att ta upp de små i grupper och att sända ut ljussignaler upprepades sex gånger. Kl 4.32 gled en molnbank över himlen och dölde hela skådespelet. Intet mera kunde iakttagas.

Herr Santner har sammanlagt intill den 24 augusti rapporterat 8 observationer vilka alla har upptecknats. En undersökningsgrupp från Linz-sektionen av "Gesellschaft für Interplanetarik," bestående av fem män och kvinnor håller på att undersöka fallet. De håller sig i nära förbindelse med herr Santner, i händelse av att något nytt fenomen av liknande art inträffar.

Ett klotformigt ljus dök upp över bergen (samma som tidigare) den 24 augusti kl 21.40. Det pulserade med ett vitt-gult sken och flög omkring i en oregelbunden kurs under 50 minuter. Det klart iakttagbara objektet syntes 4 gånger större än en stjärna av första magnituden. Små tungor av eldflammar sköt ut runt föremålets konturer.

Två fotografier blev tagna, varav det ena blev tåmligen bra. Denna observation bevittnades förutom av Alexander Santner även av två sommargäster som råkade vara på platsen.

Vad är det som lockar eldkulorna? Vad är de ute efter? Kanske gör de geofysiska mätningar i bergets inre. Kanske är de intresserade av militäranläggningarna utanför Marchfield, som dessutom är en av de torraste orterna i Europa. Detta betyder att de elektriska förhållandena är högst gynnsamma för UFO-besök.

- UFOPIA -

RYMDFARKOST VID BORLÄNGE?

Ballong, rymdfarkost eller flygplan? Den frågan funderar byggnadsarbetaren Rune Sörensson, Borlänge, över i dag. Det handlar alltså om "ryndfenomen". Vid 18-tiden på fredagen satt herr Sörensson vid kaffebordet och såg ut genom fönstret. Plötsligt upptäckte han ett skarpt lysande föremål som föreföll befinna sig på endast några hundra meters höjd.

Föremålet var klotformat och hade en liten lysande "svans". Det kom från väster och vek i trakterna av Forssa klack av och fortsatte i riktning mot Kvarnsveden. Hastigheten var låg. Det var synligt i omkring 2 minuter. Eventuella ytterligare iakttagelser, som tyder på att flygare eller marsmän varit synliga i trakterna kring Borlänge, är välkomna med rapporter till FK:s redaktion.

Falu-Kuriren 15/2 1964.

SLUTKOMMENTAR OM ING. SVANTESSONS STATISTIK

av Rune S Persson

Ing. Ivan Troëng tycks i viss mån ha missuppfattat mina tidigare artiklar om ing. Svantessons statistik. I dessa har jag eftertryck-

ligt påpekat, att även jag finner det synnerligen troligt, att Svantessons teorier är riktiga. Jag vänder mig emellertid mot det sätt, varpå man plockar ut vissa händelser som jordskalv o dyl, för att med hjälp av statistiska data bevisa riktigheten av teorierna. Som jag tidigare påpekat finns det ingen möjlighet att på detta sätt med hjälp av statistik bevisa ett orsakssammanhang. Då skulle man kunna bevisa allting. Man kan däremot påvisa, att det finns ett visst samband, och säga att det verkar som om den ena händelsen beror av den andra. Jag vill alltså bara varna för den populära uppfattningen att "med statistik kan man bevisa allt."

Även om nu solfläcksaktiviteten i diagrammet som ing. Troëng framlägger, stämmer ganska bra överens med lufttrycket, så finns det väl ingen som kan svära på att det inte kan finnas andra faktorer som påverkar lufttrycket. Det är väl i alla fall inte bara solfläcksaktiviteten som bestämmer lufttrycket. Först när alla dessa andra faktorer kan elimineras eller hållas konstanta, kan man med säkerhet uttala sig om solfläcksaktivitetens inverkan på lufttrycket.

Jag vidhåller dessutom fortfarande, att det runt om i världen så ofta inträffar våldsamma händelser av olika slag, att det om man gör sig besvär med att ta reda på dem, inte är någon svårighet att pricka in några under en period på ca 20 dagar.

Men som jag alltså tidigare sagt, tror jag själv obetingat på kärnvapnens ogynnsamma verkningar. Det är ju inte heller dessa jag vill ifrågasätta. Jag vill bara varna för användandet av statistik för att bevisa orsakssammanhanget mellan vissa kärnvapensprängningar och vissa bestämda händelser; som jordskalv, tågolyckor och vulkanutbrott.

FÖROLYCKADE RYSKA KOSMONAUTER?

Om man sammanlänkar vissa uppgifter som tid efter annan dykt upp i olika nyhetsmedia, får man en helt annan lista över de ryska raketexperimenten än den som officiellt utges från Moskva. Den får då följande utseende:

Nr	Datum	Kosmonauter	Anm.
1	1957	A Ledovsky	Uppgifter sakn.
2	4.2.58	S Schiborin	Några minuter
3	Jan. 59	Andreit Mitrow	Uppgifter sakn.
4	Febr. 59	Mirija Gromow	" "
5	15.5.60	Docka?	Återvände ej
6	16.8.60	Oidentifierad	" "
7	Sept. 60	"	Förlorad
8	27.9.60	"	150 km.
9	11.10.60	Piotr Dolgov	28 minuter
10	28.11.60	Oidentifierad	75 minuter
11	13.1.61	"	Uppgifter sakn.
12	2.2.61	W Zavodosky	38 minuter
13	7.4.61	Serge Ilyushin	3 varv
14	12.4.61	Jurij Gagarin	1 varv
15	17.5.61	Man och kvinna	7 dagar, förlor.
16	6.8.61	Gherman Titov	17 varv
17	14.10.61	3 kosmonauter	Förlorade
18	15.11.61	2 kosmonauter	"
19	16.1.62	2 kosmonauter	"
20	11.8.62	A Nikolajev	95 timmar
21	12.8.62	Pavel Popovich	70 "
22	19.6.63	Valery Bykovski	120 "
23	20.6.63	V Tereshkova	71 "

Ryssarna medger endast att sex kosmonauter (nr 14, 16, 20-23) har skjutits upp, och att samtliga landat välbehållna.

- Ingen historia är värd att sätta tro till förrän den officiellt förnekats... - Bismarck -

- Ingen tanke är djup nog att fatta verkligheten. Sam kunskap är inte att veta, utan att vara.
- N R Balakrishnan -

MALMÖ INTERPLANETARISKA SÄLLSKAP

Fack 2012 - Malmö 2